

דף צא.

עין משפט א..ב.

אה"ע סימן קטו פעיף ו

עין לעיל דף צ: עין משפט א

אה"ע סימן קעח פעיף ט

עין לעיל דף צ: עין משפט א

עין משפט ג.

אה"ע סימן יז פעיף ב

ב. אשת איש שפשטה ידה וקיבלה קידושין בפני בעלה מאחר, מקודשת^פ. וכאילו אמרה גירשתני בפניו דנאמנת, משום שאין אשה מעיזה פניה בפני בעלה^ע. וי"א דנאמנת רק לענין שקידושין תופסין בה מאחר, אבל לא להנשא^פ. ודעת הרמב"ם דלכל דבר נאמנת. ולדעת התוס' נאמנת גם להנשא אך לא ליטול כתובתה.

ג. ^{הגה:} בזמן הזה שהתרכתה החוצפה, אינה נאמנת אלא לחומרא, דנחלשה החזקה של אשה אינה מעיזה בפני בעלה, ולכן לא תנשא, אבל אם נישאת עפ"ז שאמרה בפניו גירשתני. אין כופין להוציאה^ז.

ד. קידשה אחר שלא בפני בעלה^ק, אין קידושין תופסין בה עד שתביא

פ. גיטין פ"ט ע"ב, וכל נאמנותה בפני בעלה היא רק בבעלה מכחישה, אבל מסייעה אינה נאמנת, כ"כ הרמב"ם. אולם מהב"י יראה דגם בזה נאמנת מאחר והיא התחילה, וכתב הח"מ ליישב דתלוי מי התחיל דאם הבעל התחיל אז האשה מעיזה דבתר דיבורו נגררה, ועיין בב"ש וב"ה, אבל אם היא התחילה אינה מעיזה בכך ונאמנת אף דאח"כ הבעל מסייעה.

ע. הגם שמתחילה אמרה שלא בפני בעלה ואח"כ אמרה בפני בעלה נאמנת, דאינה מעיזה. ואין אומרים דעשתה בפעם השניה בפני בעלה לאחזוקי דיבורה הראשון. כ"כ הב"י בשם הרשב"א ומביאו הח"מ.

פ. וה"ה לכתובה דאינה נאמנת. רמ"א משם הר"ן בשם י"א בפ"ב דכתובות.

צ. כ"כ הב"ח ומובא בחלקת מחוקק. והח"מ כתב עליו דאין ראייה מהרא"ש אלא כופין להוציא.

ק. לדעת הרא"ש אם הוא בעיר הוי בפניו, ולדעת המהרי"ק והריב"ש בעינן בפניו ממש, אך הח"מ כתב דאין הכרח לא ממהרי"ק ולא מריב"ש לחלוק על הרא"ש, ולא בעינן ממש בפניו. וזו דעת הרמב"ם ומרן השו"ע, אבל הר"ן בשם הרמב"ן דעתו דיש לחוש לחומרא אף שלא בפניו. כ"כ הח"מ.

ראיה שנתגרשה, דאשה מעיזה שלא בפניו.

ב ה. היכא שיש עד אחד שמסייעה, האשה מעיזה ^ר.

ב ו. אם כבר האשה נישאה שלא בפני בעלה, אף שאומרת בפני בעלה כשבא גירשתני, אינה נאמנת. דכיון שכבר נישאה אומרת כן שלא תעשה עצמה זונה. וי"א דאף אם נתקדשה הדין כן ^ש.

ב ז. י"א דאם היה קטטה ^ת ביניהם, או תובעת כתובתה אינה נאמנת אפי' בפניו (שו"ע). וי"א דבמקום שנאמנת להנשא גובה ג"כ כתובתה (מהרי"ק) וי"ח דאינה נאמנת לענין ממון כלל (הרמ"א).

דף צא:

עין משפט א.

אה"ע סימן קעח סעיף ו

ו ט. אמר לה בפני שנים אל תדברי עם איש פלוני, אין זה קינוי, ואפילו נסתרה עמו ושהתה כדי טומאה אין נאסרת. וה"ה אם אמר לה אל תסתרי עם איש פלוני, ודברה עמו בפני עדים מותרת.

ו י. אין אוסרים על הייחוד, אפילו נסתרו יחד על דעת ערוה ^א, אא"כ קינא לה תחלה בפני שנים.

ר. והוא מכתובות כ"ב ע"א, וגיטין ס"ד ע"ב, וכתב הב"ש דהמקור הוא מרא"ש בגיטין ס"ד.

ש. כ"כ ה"ה בשם יש מי שכתב.

ת. מתוס' ביבמות קי"ז והרא"ש שם. ומה שכתב קטטה ה"ה בזינתה.

א. והב"ש כתב בסי' ז' סעיף י"א דאם נתייחדה לשם זנות יש להחמיר, ע"ש והוא מהרמ"א.